

og vokse i Lyset af den hjemlige Himmel. End ikke i Ensomheden derude ved Havet, skilt fra Mand og Børn, havde hun følt en saa knugende Hjemløshed som den, der havde bøjet hendes Sind i Vejlby Præstegaard!

Ogsaa for Emanuel var det bedst, at Alt blev uigenkaldeligt forbi imellem dem. Naar hun nu skrev til ham, saa aabent, saa afgørende, at ingen Misforstaaelse længer var mulig, vilde han maaske bringes til Fornuft, komme til Klarhed over sig selv, maaske gifte sig med Frk. Tønnesen, som jo opholdt sig derovre hos ham og Søsteren. Hun ønskede af et oprigtigt Hjærte, at han vilde gøre det. Saa fik Børnene igen et eget Hjem, hvortil de nu maatte trænge. Og hvad hende selv angik ... nu ja, saa vilde hun nok efterhaanden falde helt til Ro, finde sin lille Lykke ved at tænke paa dem alle Tre, sin Tryghed ved hver Dag at betro dem til Guds Varetægt.
